

KONYA'DAN: NEY VE NEFES

MUSTAFA ÇIPAN

*“Biz ney gibiyiz bizdeki ses sendendir
Biz dağ gibiyiz, bizdeki yankı sendendir”
Hz. Mevlânâ*

Cenâb-ı Hakk'ın tecellî eseri velî kullarının kalbine yerleştirdiği irfanî bir nurla ilâhî gerçekleri bizzat tadarak ve yaşayarak öğrenen, görünenin arkasındaki güzeli ve güzelliği arayan Hz. Mevlânâ, gayesi “aşk” olan bir tasavvuf anlayışını benimseyip insanın sûretiyle değil, sûretiyle (iç âlemiyle) ilgilenecek ruhî olgunlaşmayı ve ahlâkî tekâmülü hedefler. Hz. Mevlânâ'nın:

*Biz gittik, kalanlar sağ olsun;
Susanların arasına girdik, yattık, uyuduk;
Çünkü sesimiz, feryadımız haddi aşmıştı zaten.*

şiiirinde ifadesini bulan “haddi aşan feryad”ı, bugün bütün dünyayı kendisine bağlamakta ve hayran bırakmaktadır... İşte tam bu noktada Üstâd Niyazi Sayın silsile teşkil eden hocalarının yolundan giderek Hz. Mevlânâ'nın sesini ve diriltici nefesini gönüllere ulaştırmaya devam ediyor.

Hz. Mevlânâ'nın “Neyi arıyorsan osun sen” sözünün muhatabıdır Niyazi Sayın. Ne olduğunu anlamak için neyi aradığını düşünür ve aradığını Hz. Pîr'de bulduğunu söyler daima.

Hz. Mevlânâ'nın Hakk'a vuslatı vesilesiyle yapılan merasimlere katılmasının asıl sebebi hem onu doğru anlamak hem bu anlayıştan

süzülen unsurları hayatına aksettirmek hem de ilâhî ilhamlara mazhar olarak ruhi bir coşkunculuk yaşamaktır.

Niyazi Sayın Konya'da, özellikle bedesten civarında dolaşırken sanki Hz. Mevlânâ'nın coşup semâya başlamasına vesile olan Selâhaddin Zerkûb'un dükkânındaki kuyumcuların çekiç darbelerini duymak ister gibidir. Bu seslerin âhengini, içinde ne hâl olduğunu anlama gayretiyle neyin içine üflediği nefesiyle yakıcı bir ateşe döndürür.

Elest bezminden süzülüp gelen ve yeri göğü dolduran âvâzeyi can kulağıyla dinleme muradında olanlara üfler neyini Niyazi Sayın.

1925'te “Tekke ve Zaviyelerin Kapatılması”ndan sonra Hz. Mevlânâ âşıklarının şahsî gayretleriyle mütevâzî bir şekilde husûsî meclislerde samîmî sohbetler, mûsıkî icrâları ve semâ yapılagelmiştir. Törenlerin yeniden halka açık hâle getirilmesi için 1940'lı yılların başlarından itibaren birtakım faaliyetler yapılmış;

bugünkü anlamda ihtifallerin başlangıcını teşkil eden geniş kapsamlı tören 1952'de gerçekleştirilmiştir.

Konya'da yapılan 1955 yılı Hz. Mevlânâ'nın 682. Vuslat Yıldönümü İhtifallerinde mutrib heyetinde hepsi birbirinden kıymetli naathanlar Hulusi Gökmen, Kâni Karaca, Ahmet Kasapoğlu ve Sabri Özdil, sâzendeler kemeçevî Cüneyt Orhon, rebâbî Cahit Gözkân, kudümzenbaşı Sadettin Heper ve Hurşit Urgan'ın yanısıra neyzen olarak Selâmi Bertuğ, Ulvi Erguner, Halil Can ve Niyazi Sayın yer almıştır. Meydân-ı Şerîf görmenin (törenlerde ney üflemenin) zevkini tadan Niyazi Sayın, Selâmi Bertuğ'a yazdığı bir mektupta ifade ettiği gibi "Cenâb-ı Pîr Efendimiz bizi hizmete çağırıyor. Çok şükür bu günleri gördüğümüze. Hüsn-i niyetimizle bizi hizmete sayacak yine Pîrimiz." diyerek sonraki yıllarda da hizmet için Konya'ya gelecektir.

Artık Niyazi Sayın Konya'ya gelmenin manasını: "Hz. Pîr Efendimize yüz sürmek" ve "Canıma kavuşmak" olarak anlatır.

Niyazi Sayın Hocamızla tanışmam bir güzel vesile ile oldu. 17. yüzyıl Mevlevî şairlerinden Fasîh Dede'yi çok seven ve oğluna Fasîh ismini koyan hocam Doktora tezi olarak Fasîh Dede Dîvânı'nı hazırladığımı öğrenmiş ve talebesi bir dostumuz vasıtasıyla tezden bir nüsha göndermem istirhamında bulunmuştu. Kendisini telefonla arayarak memnuniyetle gönderebileceğimi, ancak tezimin MEB tarafından basılmakta olduğunu, uygun görürlerse basılmış kitap olarak da takdim edebileceğimi arz ettim. "Hay hay, kitabı gönderirseniz memnun olurum." dedi. Kitap basılır basılmaz hemen imzalayarak gönderdim. Hocam, takdim ettiğim kitap

eline ulaşıp ulaşmaz telefonla arayıp, "Evlâdım kitap paketi geldi, henüz açmadan arayayım istedim, çok teşekkür ediyorum. Okuduktan sonra tekrar görüşeceğiz, gözlerinden öperim." buyurdu. Çok mutlu olmuştum. Daha paketi bile açmadan teşekkür etmek için aramak, bu nezâketin bir farklı boyutu olsa gerek. Hocam kitabı okuduktan sonra Fasîh Ahmed Dede ve şüirleri üzerine çok sohbetlerimiz oldu...

O gün bu gündür telefon görüşmelerimiz devam ediyor. Tabî her İstanbul'a gidişimde devlethânesinde kendilerini ziyaretim ve uzun sohbetlerimiz de...

Hz. Mevlânâ'ya ve Konya kültürüne hizmet maksadıyla deruhte ettiğim Konya İl Kültür ve Turizm Müdürlüğü vazifem esnasında Hocamızın kıymetli talebeleri Sadrettin Özçimi, Fahrettin Acar ve mûsikîşinas dostumuz Bülent Behlül Altunkeser ile istişare ederek Hocamızı 2008 yılından itibaren Hz. Mevlânâ'nın Vuslat Yıldönümü Uluslararası Anma Törenleri kapsamında Konyamıza davet ettik, sağ olsunlar, bizi kırmayarak teşrif ettiler.

Konya'ya geleceği zaman çok sevinir ve heyecanlanırdı. Konya'da geçirdiği birkaç gün zarfında müsait vakitlerde dostların evinde kurulan sofralar ve ardından istifade etmek için can kulağını açarak dinleyenlere anlattığı hatıralar, muhtelif bilgiler, sorulara verdiği cevaplar bir daha tekrarı mümkün olmayan sohbetler cümlesindendi...

Türbede binlerce defa huzura duran ve zaman zaman huzura gelenleri gözlemleyen biri olarak Hocam'ın huzurdaki hâline benzer hallere ancak birkaç defa şahit olduğumu söylemeliyim. Koca gövdesiyle baş keserek niyaz vaziyetinde duran, gönlünde duyup dudaklarıyla izhar ettiği niyâzı gözlerinden

süzülen yaşlarla ve titreyen elleriyle Allah'a yollayan Hoca ihtiramla eğilerek gümüş eşığı öperdi.

Türbe ziyaretleri ve huzura duruşun şüphesiz onun için anlamı büyüktü. Adeta Konya günlerinin bitmesini hiç istemezdi... Bu hâli, “Hakikatli ve vefakâr bir kardeş” olarak gördüğü yakın dostu Selâmi Bertuğ’a “El-fakîr Dervîş Kamber” ismiyle imzaladığı mektupta “Sâye-i Resûlullah olan Cenâb-ı Pîr’de hamdolsun keyfîm yerinde” diye anlatır Niyazi Sayın.

Niyazi Sayın Hocamızın Konya’da, ihtifaller kapsamında Meydân-ı Şerîfe çıkması, diğer neyzenleri ve tabîî bütününüle nutribânî öylesine bahtiyar ediyordu ki. Onunla hem-nefes olmak şüphesiz başka bir hâl, başka bir histi...

Büyük bir medeniyetin temsilcisi ve bakiyesi olan Niyazi Sayın’ın bir asra yaklaşan ömrü ile ilgili olarak ana hatlarıyla şu bilgileri takdim etmek mümkündür.

Niyazi Sayın, Resneli Ömer Hulûsi Bey ile Manastırlı Nemciye Hanım’ın en küçük çocukları olarak 12 Şubat 1927 yılında Doğancılar Açık Türbe’de ahşap eski bir Türk evinde doğar. Rumeli’den gelen âile, İstanbul’da kök salar ve Niyazi Sayın î mân, sabır, huzûr ve san’at ikliminde her şeyiyle tam bir “Üsküdarlı” olur.

1965 Eylül, Konya.
Soldan sağa: Fikret Bertuğ, Müzeden bir görevli, Niyazi Sayın, Necati Elgin, Selami Bertuğ, Andaç Arbaş.

İlk ve orta tahsilini Üsküdar Paşakapı’da gören Niyazi Sayın’ın, Haydarpaşa ve Beyoğlu’nda devam ettiği lise tahsilini -mûsikî ve spora düşkünlüğü yanında (atletizm, barfiks, masa tenisi ve bilhassa futbola ilgi duymuş, lise zamanlarında Fenerbahçe Gençler Takımı’nda bir süre futbol oynamıştır), babasının vefatı, İkinci Cihan Harbi yıllarındaki yoksulluklar, ihtiyaçlar ve çeşitli sebeplerle- tamamlaması kismet olmaz.

Bir emniyet mensubu olan babasının, aynı zamanda mûsikîye ibtilâsı, Tanbûrî Cemil Bey’e olan sevgisi ve hayranlığı eve de yansır. Zira borulu gramofonun çalıştırılmasında plağı gramofona yerleştirmek, zemberek kolunu kurmak ve iğneyi takmak gibi üç kardeşe taksim edilen vazifeler heyecanla ifa edilir, Tanbûrî Cemil’in tanbur ve kemençe icrâları büyük bir zevkle ve gözlerden yaşlar süzülerek dinlenir.

Niyazi Sayın mûsikî ve şahsiyet altyapısını oluşturan âmillerin; “Gramofon’un borusundan çıkacak sesteki Cemil Bey’in Uşşâk taksîmi, gerek evlerden gerekse câmilerden ve minârelerden gelen sadâlar ile sakin, huzurlu, feyizli ve büyük mânevî insanlarla dolu Üsküdar” olduğunu ifade eder. Muhtemeldir ki, onun mûsikîye “aşk” derecesinde bağlanmasında dinlediği taksîmin adının “Uşşâk” olmasının da tesiri vardır.

San’atta başarılı olabilmenin üstün ahlâka sahip olmakla mümkün olabileceğine inanan Hoca, san’atı, aşk ve ahlâk şemsiyesi altında öğrenip icrâ eder; Mesud Cemil’in, babası Tanbûrî Cemil Bey hakkında söylediği “Babamın ahlâkı mûsıkîsinden üstündür.” cümlesini bir hayat düsturu sayar.

Kadıköy’de bir dost evinde kendisini dinleyen Yahya Kemâl’e “Altından bir kapı açan ve memleketine bu kapıdan girmesini sağlayan” Tanbûrî Cemil Bey, bu defa gramofondan dinlenen eşsiz icrâlarıyla Niyazi Sayın’a engin ufuklar açar...

Yahya Kemâl’in söyleyişiyle, “Mûsıkînin yalnızca bir terennüm değil, aynı zamanda bir tenevvür vasıtası olduğu”nu idrâk eden Niyazi Sayın, okul sıralarında Batı müziğiyle de ilgilenir, Ağız Mızıkası ve Armonika çalar. İlerleyen yıllarda büyük bir gayretle koleksiyonunu oluşturduğu Batı klâsiklerini çok iyi bilir, hatta bazılarını neyle icrâ denemeleri yapar.

Hocaları

Mahalle câmiinin minaresinden duyduğu bir ikinci ezanı sesi Niyazi Sayın’ın hayatında bir dönüm noktası olur; Hoca, ömrü boyunca bu ilâhî davetin sırrı, ilhâmı ve bereketiyle yaşar.

O ana kadar hiç işitmediği güzellikteki bu ezanı kimin okuduğunu öğrenmek arzusuyla beklediği câmiin kapısında, mahalle büyüklerinden Mustafa Düzgünman’ı görür ve ona ezânı kimin okuduğunu sorar. Ezanı kendisinin okuduğunu söyleyen Düzgünman,

arkasından da, “Bizim evde dinî eser meşk ediyoruz, eğer istersen sen de gel” diyerek dâvet eder. O gün dâvet dâvet üstünedir. Ezân-ı Muhammedî’nin dâveti ve onu okuyanın dâveti. İşte bu çifte dâvetle sunulan aşk ve mûsıkî ziyafeti.

Genç Niyazi için, büyük bir heyecanla devam ettiği Düzgünmanların evi ile -mesleklerini icra etmenin yanında- zarif, ârif ve kâmil insanların, san’atkârların sohbet mekânı olan “Attar Dükkânı” bir “mûsıkî ve ahlâk mektebi” olur. Rahle-i tadrîsine diz çöktüğü Mustafa Düzgünman, latif sesi, mükemmel makam bilgisi ve eserleri usûl vurarak icrâ kabiliyeti ile çok müstesna bir şahsiyet olmanın yanı sıra, dayısı Hezarfen Necmeddin Okyay’dan öğrendiği ebrû san’atının da en büyük temsilcisi, mücellid ve fotoğraf sanatçısı, tespih etspertizi ve koleksiyoncusudur.

Tanbûrî Cemil Bey’den dinlediği eserlerle geliştirdiği mûsıkî zevki ve duyusuyla kısa sürede grubun en çalışkan talebelerinden biri olan Niyazi Sayın, varlık gösterdiği ebrû, cilt, tesbih ve fotoğrafçılık gibi sanatlarda da hocasının dahil olduğunu minnet ve şükranla belirtir.

Ebru san’atının inceliklerine vakıf olabilmek için ayrıca Hezarfen Necmeddin Okyay’ın

Toygar Tepesi'ndeki evine pazar günleri devam eden Niyazi Sayın, tesbih yapmayı öğrenmek için de bir müddet Edirnekapı'da Gâlib Usta'ya gider.

Hz. Mevlânâ'nın: "A güzel sesli ney, gönüller almadasın, hoşsun, güzelsin; sıcak sıcak nefes vermedesin, soğuk havaları silip süpürmedesin." şeklinde vasıflandırdığı "ney"le tanışma ve ünsiyet kurma vakti gelir.

Bu işte şahsî bir dahli ve tasarrufu olmadığını söyleyen Niyazi Sayın, Bahariye Mevlevihânesi Şeyhi Hüseyin Fahreddin Dede'nin manevî feyzi ve "Sen Hz. Mevlânâ'nın en büyük neyzeni olacaksın" duasının bereketiyle bu vadide "var" olur, "varlık" gösterir.

Üsküdar Mûsikî Cemiyeti neyzenlerinden Emin Akgöze ile birlikte gidip Beyazıt Çadırcılarda bulunan Osman Dede'den on lira mukabilinde aldığı ilk ney bir "sipürde nısfıye"dir ve tarih 03 Mayıs 1948'dir.

Nedîm'in beytinde olduğu gibi:

*Olmakda derûnunda bevâ âteş-i sûzân
Nâym diyebilmem ki ne bâlet var içinde*

Artık bir ömür boyu, içinde, üflenen havayı yakıcı bir ateşe dönüştüren hâli anlamaya çalışır.

İlk ney dersini Yenikapı Mevlevihânesi Şeyhi Abdülbâki Dede'nin oğlu Neyzen Gavsî Baykara'dan alan Niyazi Sayın'ı, üzerinde büyük ve unutulmayacak hakkı olduğunu ifade ettiği Hezarfen Necmeddin Okyay Hoca, Resim Heykel Müzesi Müdürü ve Güzel Sanatlar Akademisi Resim Hocası Halil Dikmen'e götürerek teslim eder.

Bu nasıl bir teslimiyettir ki, şâirin:

*"Bir pîr-i harâbâta mürîdem kim elinden
Bir cür'a içen kişi erer cümle murâda"*

(Öyle bir harâbâtın pirine bağlandım ki, onun elinden bir yudum içen kişi bütün muradına erer.) beytinde ifade edildiği tarzda cümle murâda ermek maksadıyla tam on beş yıl, perşembe günleri hiç aksatmadan, yeryüzüne bir benzerinin daha gelebileceğine inanmadığı, Hocası Halil Dikmen'e giderek ondan "ney ve ahlâk" dersleri alır. Bu sûretle Mustafa Düzgünman'ın evi ve attar dükkanı ile Necmeddin Okyay'ın evinden sonra bir başka "mekteb-i edeb"e daha kaydolmuş olur. İlerleyen zamanda kendi evini de öğrencileri için bir "sanat ve edeb mektebi" hâline getirir.

Niyazi Sayın,

*Ebt-i diller arasında aradım kıldım taleb
Her hüner makbûl imiş illâ edeb illâ edeb*

beytinin işaret ettiği gibi, gönül ehli olanlar arasında arayıp talep ettiği hünerlerin en makbûlünün "edeb" olduğunu idrak eden bahtiyarlardandır.

Hocasının arzusu üzerine devam ettiği Belediye Konservatuvarı'nda büyük muvaffakiyet gösterir, 1950'li yıllarda Süleyman Erguner ile birlikte Üsküdar Mûsikî Cemiyeti'nin icrâ heyetinde yer alır, daha sonra da İstanbul Radyosu müzik neşriyatına katılır. Ney üfleyişi çok beğenilen ve Müzik Yayınları'nın başında bulunan Dr. Nevzat Atlığ'ın talebi üzerine aynı birimde görev alan Niyazi Sayın ilk iş olarak plâk ve nota arşivini düzene sokar. 1954-1956 yılları arasında sürdürdüğü bu vazifeden sonra, 1956-1969 tarihlerinde İstanbul Belediye Konservatuvarı İcra Heyeti'nde yer alır, İstanbul Teknik Üniversitesi Türk Mûsikîsi Konservatuvarı'nda hocalık ve Nefesli Sazlar Anabilim Dalı Başkanlığı yapar.

Seattle'deki Washington Üniversitesi'nin davetlisi olarak 1980 yılında Amerika'ya gider,

bir sene müddetle Tanbûrî Necdet Yaşar'la birlikte ilgili üniversitenin Etnomüzikoloji Bölümünde Türk müziği dersleri okutur ve konserler verir.

İngiltere, Almanya, Fransa gibi ülkelerde icrâ ettikleri konserlerle de Türk mûsikîsinin ciddiyet, asâlet ve ihtişâmını tanıtmaya saâdetine kavuştuklarını belirtir.

San'atın bir bütün olduğunu düşünen, çeşitli sanat dallarının birbirleriyle ilgili olduğuna inanan ve bu anlayışla neyzenliği yanında, ebrû, tezhip, resim, fotoğrafçılık, tespihçilik ve gülcülükle de yakından ilgilenip büyük muvaffakiyet gösteren Niyazi Sayın, "Ama her şeyden evvel ahlâk." der.

San'atta başarılı olabilmenin üstün ahlâka sahip olmakla mümkün olabileceğine inanan Hoca, san'atı, aşk ve ahlâk şemsîyesi altında

öğrenip icrâ eder; Mesud Cemil'in, babası Tanbûrî Cemil Bey hakkında söylediği "Babamın ahlâkı mûsikîsinden üstündür." cümlesini bir hayat düsturu sayar.

Hz. Mevlânâ'nın, "Ara, ara ki devlet aramaktadır." sözünü rehber edinen Niyazi Sayın Abdülkâdir Belhî, Hüseyin Sâbit Efendi silsilesiyle Eşref Efendi'nin manevî feyzine mazhar olur; Mustafa Düzgünman, Şeyh Hayrullah Efendi, Mızıkalı Muhiddin Efendi, Zekâi Dede'nin talebesi Kadırgalı Hüseyin Fahreddin Efendi, Hâfız Ali Efendi, Kadıköylü Vâhid Efendi, Emin Ongan, Şefik Gürmeriç ve Mesud Cemil gibi san'at ve ahlâk âbidelerinden ders alır ve bu mühim zevatın sohbetlerinden istifade eder.

Ney üflemeyi öğrenmede ve san'atkâr şahsiyetinin teşekkülünde şüphesiz en büyük hissenin sahibi olan hocası ve velinimet

Halil Dikmen,
Sâlim Bey ve Azîz
Dede kanalıyla
gelen üslûbu Galata
Mevlevîhânesi'nin
son neyzen başı
Emin Dede'den
teslim alıp, Niyazi
Sayın'a devreder.
İşte takip edilen
bu üslûp silsilesi,
Niyazi Sayın'ın neyde
gösterdiği kudretli
varlığın geleneğini ve
arka planını meydana
getirir.

Tasavvuf, şiir
ve mûsikîden
bahsettiğimiz husûsî
sohbetlerimizden
birinde, bir asra
yaklaşan ömründe
yetmiş yılı aşkın

sanat hayatının hâsılası ve hocası hakkında
neler söylemek istediğini sormuştum. Eski
günlere giderek duygulandı ve bir sanat
ve ahlâk abidesi olarak gördüğü Hocası
Halil Dikmen'in: "Çoktan beri üflemedim,
Hocam Emin Efendi şöyle bir şeyler yapardı,
bakalım ben de yapabilecek miyim?" diyerek
üflemeğe başladığını söyleyip, onun Şah ve
Mansur neyelerinden çıkardığı olağanüstü
sesleri talebelerinin hiç hatırlarından
çıkarmadıklarını anlattı. Devamında da "Hâlâ,
neyden ses çıkarmaya çalışıyorum ve Hocam
Halil Dikmen'i hatırladıkça ney üflemeden
utanıyorum." diyerek "sanata ve hocaya
hürmet" in nasıl olması gerektiği dersi verdi,
kıssadan hisse almamız için...

Mûsikîmizin kültür
varlığımız içindeki
yerini, gücünü ve nelere
kadir olduğunu Niyazi
Sayın Hocamızın
üslûp olarak erişilmesi
neredeysen imkânsız
mükemmel icralarını
dinleyip, bir müze
hüviyeti arz eden
evinde muhteşem bir
medeniyet terkiibini
nüktedan şahsiyetiyle
yoğurduğu sohbetlerine
iştirak ettiğinizde
anlarsınız.

Kendisine tevdi edilen
mesuliyeti hakkıyla
idrak eden Niyazi
Sayın, yalnızca mensubu
olduğu gelenekle
izah edilebilecek bir
sanatkâr olmayıp temsil

ettiği geleneğe kendinden çok şey eklemiş bir
büyük ustadır.

İcra edilmeyen binlerce klâsik eser dururken
yeni beste yapmayı düşünmeyen Niyazi
Sayın, bestekârlığından çok icrâcılığı, mûsikî
nazariyatı ve tasavvuf kültürü bilgisiyle
temâyüz eder. Birkaç saz eseri ile Şevkefzâ
makamında bir şarkı besteleyen Niyazi Sayın'ı,
mûsikî tarihimizde bir mîlâd hâline getiren,
icraya kazandırdığı son derece önemli teknik
ve yenilikler olup, bu sayede uzun zamandır
unutulan eserleri yeniden mûsikî âleminin
zevk-i selimine sunmasıdır.

Mûsikîyi bir hayat tarzı olarak kabul eden ve
"sanatkâr" olmanın bütün hasletlerine sahip
olan Niyazi Sayın, "aşkın sırlarına vâkıf" ney

Mûsikîyi bir hayat tarzı olarak kabul eden ve “sanatkâr” olmanın bütün hasletlerine sahip olan Niyazi Sayın, “aşkın sırlarına vâkîf” ney gibi fevkalâde zor bir sazda üslûp olarak erişilmesi neredeyse imkânsız bir seviyeye ulaşır; bir manada Cemil Bey’in tanbur ve kemençede yaptığını neyde gerçekleştirir.

gibi fevkalâde zor bir sazda üslûp olarak erişilmesi neredeyse imkânsız bir seviyeye ulaşır; bir manada Cemil Bey’in tanbur ve kemençede yaptığını neyde gerçekleştirir.

Bu büyük usta, Şeyhülislâm Yahya’nın:

Babr isen de katre-i nâçîz göster kendini

Mısrâ-ı bercestesinde söylediği gibi, gönül sahiplerinin gönlüne girebilmek ümidiyle, bir ummanken, kendini nâçîz bir katre olarak gösterir, dünyanın geçici zevklerinden, şan ve şöhretinden uzak durur.

*Dâbil oldukda harîm-i hâs-ı Mevlânâya ney
Âşıkâne hâlimi kılmış recâ Mevlâyâ ney*

(Ney Mevlânâ’nın has harimine girince, hâlini Mevlâ’ya âşıkâne arz etmiştir.)

Neyiyle beraber kendisi de Hz. Mevlânâ’nın has harimine giren, hissettiği kalbî bağlılığı bir tezahürü olarak yarım yüzyılı aşkın bir süredir Konya’da yapılan “Hz. Mevlânâ’nın Vuslat Yıldönümü Anma Merasimleri”nde Semâ (Mukâbele-i Şerîf) töreni için Meydân-ı Şerîf’e çıkan Niyazi Sayın, birkaç yıl öncesine kadar bu hizmetini sürdürmüştür.

Eserlerinde akl-ı selîm, kalb-i selîm ve zevk-i selîmi en üst seviyede hissettirerek,

bizlere, görüneni görünmez, hasretle vuslatı birbirinden seçilmez kılan Niyazi Sayın, sanki fetih ve ihtişam devirlerinin muhteşem seslerini İstanbul semâlarından bütün dünyaya yaymaya, mâzîyi hâlde yaşatıp istikbâle kanat çırpmaya devam etmektedir.

Gönlü buhurdan gibi tüten ve etrafa yaydıkları râyihalarla güzelliği, canlılığı, coşkuyu artıran gönül insanlarından biri olan Üstad Niyazi Sayın’ın duâsını, gönül gözüyle görmeyi, hâl diliyle konuşmayı murad ederek can kulağıyla dinleyelim.

“Cenâb-ı Hak sabrımızın, menfaatsiz muhabbetimizin semeresini elhamdülillah verdi. İnşallah hakkımızda hayırlı olur. Allah o ulu kapiya hizmetten bizi ayırmasın. Âmin... (484)

Hayırların feth, şerhlerin def ve Hz. Mevlânâ’nın himmetlerinin üzerimize olması niyazıyla...

Not: Bu yazının hazırlanmasında Üstâd Niyazi Sayın Hocamızla yaptığımız sohbetler yanında Selâmi Bertuğ’un “Hazret-i Mevlânâ’yı Anma Törenleri” ve Beşir Ayvazoğlu’nun “Ney’in Sırrı Hâlâ Hasret” kitaplarından faydalanılmıştır.